

Medlem Hr. Korsgaard, skulde være den Narresut, som Industrien skulde sove sin Tornerosesøvn videre ved. I hvert Fald vil jeg ikke ønske det, men vil derimod haabe, at Ministeriet vil opfatte disse Ord som Ord, bag hvilke der staar store Kredse ikke alene i Byerne, men sikkert over hele Landet, fordi jeg tror, at der maa gøres noget. Jeg tror ikke, nogen af os kan overse Konsekvenserne af, at der ikke bliver gjort noget. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem Hr. Korsgaards stærke Ord kunde bidrage til at sprede den Taage, den uigennemsigtige Taage, kan jeg næsten sige, som jeg synes Ministeriet er omgivet af, og vise Regeringen, at den vandrer langs en Afgrund, Tiden er maaske ikke saa langt borte, hvor netop det Tusmørke, som jeg synes Ministeriet er inde i, kan føre til, at det styrter i denne Afgrund, og med Ministeriet styrter der sikkert meget, meget mere. Det, det gælder om, er ikke et Personskifte, men at den Nødstilstand, som Danmark er stedt i for Øjeblikket, bliver afhjulpet i hvert Fald saa langt som vore Evner strækker. Mit Partis Ordfører har jo lovet sin og mit Partis Støtte til en hvilken som helst Handling, der kunde føre os ud af denne økonomiske Krise.

Jeg beklager, at Ministrene ikke er til Stede, det højtærede Ministerium er ikke stærkt repræsenteret her i Dag; det er muligt, det holder Lørdagsferie, men jeg ser dog, at en af de højtærede Ministre er til Stede, og jeg vil derfor bede den højtærede Trafikminister om at meddele det, jeg har at sige, til de andre Ministre, for saa vidt han maatte finde Anledning dertil. Det blev sagt af den højtærede Finansminister i Ministerens Forelæggelsestale, at det, det gælder om, er at vise Sparsommelighed, og han manede Tingets Medlemmer til at bidrage dertil, og den højtærede Finansminister udtalte yderligere, at de Penge, der kan ventes ifølge Finanslovsforslaget, er meget begrænsede, og udtalte yderligere sin Tvivl om, at Skatterne i det kommende Finansaar vil komme ind i den Udstrækning, hvori det er tænkt. Jeg tror, at baade Opfordringen til at spare og den Opfattelse, at det vist kan blive vanskeligt at faa de Penge ind, som er budgetteret paa denne Finanslov, er begrundet, men Spørgsmaalet er, om ikke man kunde gøre noget mere, end der gøres, for at skabe Betingelserne for, at Pengene i rigeligere Maade kunde komme ind. Det, tror jeg, vil kunne ske, uden at det vil koste Staten Penge.

Jeg maa naturligvis erkende, at der er Industrigrene, der bør støttes, og som vi slet ikke har Raad til at undlade at støtte med Penge fra Statskassens Side. Jeg skal nævne en af disse Industrigrene, det er Byggeindustrien, men jeg skal senere i mit Foredrag komme tilbage til den. Men der er sikkert ogsaa flere andre Industrigrene, som det vilde lønne sig for Staten at støtte rent finansielt. Der er for øvrigt ogsaa en hel Del Ting, der kunde gøres, uden at det kostede Statskassen Penge, men hvorved Statskassen tværtimod kunde faa Penge ind. Vi har f. Eks. i den seneste Tid oplevet, at Industrien for visse Grenes Vedkommende er gaaet fuldkommen i Staa, skønt det er Industrigrene, der ikke alene har naturlige Betingelser for sin Bestaaen, men som i en lang Række Aar tidligere har forsynet det danske Marked med de Nødvendighedsartikler, de paagældende Industrier frembragte. Naar man fra en enkelt Side paastaar, at det er Konkurrencen, som alene skal regulere Forholdene, saa maa jeg dertil sige, at Konkurrencen er ulige, og den maa naturligvis være ulige, fordi vi ikke er inde i normale Forhold. Man vil kunne forstaa, at det ikke er lige Konkurrence, naar de store Industrilande, som omgiver os Syd paa og Øst paa, har en Valuta, der f. Eks. for Tysklands Vedkommende er sunket saa langt ned, at man i Dag kan købe 33 Mark for 1 Kr., og Østersøstaterne, som vi kalder dem, Randstaterne, har en endnu ringere Valuta, og vi ser, at de store Industrilande, som ligger Syd for Tyskland, har saa sørgelige Forhold, at det er fuldkommen umuligt at tænke paa Konkurrence. Det er naturligvis — for at bruge det ærede Medlem Hr. Ulrichs Ord — lige saa fantastisk at tro, at man ved en Toldrevision kan dæmme op for Forholdet mellem den danske Krone og disse Landes Mønt. Man maa derfor paa Forhaand kunne se, at det er udelukket, at denne Krise skulde regulere sig ved Konkurrence, og det tror jeg ogsaa, at alle forstaa. Hvis det var en ganske kort, en akut lokal Krise, vi skulde gennemleve, kunde det maaske være rigtigt at se Tiden an, men jeg tror, at vi allerede er saa langt fremme i disse Forhold, at man kan se, det ikke alene er en rent midlertidig Krise, men en Krise paa lang Sigt, vi skal søge at afhjælpe. Jeg tror det vil gaa med denne Krise, ligesom det gik, da Verdenskrigen begyndte i 1914. Da stod man i Begyndelsen lidt vaklende, fordi man vilde